

Menneskets smerte

Menneskets smerte er frygtelig stor. Det har den været siden tidernes morgen, da vi brød med vores egen natur. Den smerte ligger i vores væsen. Som en urgrund i krop og sind former den vores liv.

Vores ønsker og mål skabes i høj grad af smerten.

Vi er ubevidste om smerten. De fleste af os i hvert fald er helt og aldeles ubevidste om smertens dybde og kraft. Dens styrke ses i katastrofesituationer, når vi mister vores børn eller voldtages af torturens bødler. Men vi tror, at smerten kun er knyttet til den aktuelle situation. Det er forkert, grundlæggende og afgørende forkert.

Den aktuelle smerte, som sønderriver vores sind og krop, har altid rødder, dybe og stærke rødder, i vores egen såvel som menneskets fortid. Buddha beskrev det, og Jesus fortalte os om vigtigheden af at erkende det kors, vi bærer på. Det samme fremgår tydeligt i megen terapi.

Derfra kan vi virkelig gro

Jesus og Buddha og mange andre har også fortalt, at netop dér, i smertens rædselsvækkende dyb, hvor døden er meget nær, netop dér stråler lyset klarest, fordi vi har passeret fortrængningens mange slør, som dæmper og forvrænger lyset i hverdagens liv for mange af os. Det lys er endnu stærkere end smerten.

Det er lejret sammen med smerten i vores biologiske og historiske urgrund - der hvor alt begynder, hvor Gud er både spørgsmål og svar. Der opløses smerten, forsvinder, korset er let og godt at bære. Naturens accept af sig selv og af livets og dødens cyklus er centrum.

Derfra kan vi virkelig gro, og væksthormoner udskilles altid fra dette sted i sind og krop, blot er det ofte svært at erkende væksten. Det går langsomt, meget langsomt - næsten usynlig er væksten i lange perioder. Det gælder den enkelte og mennesket som helhed.

For vores urgrund af rædsel kan ikke mødes på én gang. Det overlever vi ikke, og den må ses, erkendes, mødes. Det er livets vilkår, som beskrevet af Jesus og Buddha og mange andre. Først da falder vi til ro, så livet virkelig kan folde sig ud i alt sin pragtfulde natur, så evnerne kan blomstre og vokse - langt mere, langt, langt mere end nu, hvor vi kun har set begyndelsen af, hvad det kan blive til.

Den umådelige energi, som er bundet i kampen mod smerten, må gradvis sættes fri, før friheden for alvor kan vokse frem. Det kræver hjælp og tro på at forløsning og frelse er mulig, at naturen og livet evner og vil forsoning og heling af de dybe sår og splittelsen i vores væsen, en opgave vi ikke kan løse med vores egne, bevidste kræfter, hvor gerne vi end vil.

Vi kan hjælpe til med vores vilje, men i sidste instans drejer det sig om tro. Videnskaben har intet svar. Intuitionen derimod har en del at sige, ligesom Jesus og Buddha og mange andre har vist vej til det sted, hvor lys og mørke forenes i et pragtfuldt nu, som er hinsides hverdagens opdeling af alt i godt og skidt.